

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 226.434 van 14 februari 2014

in de zaak A. 204.287/IX-8195

In zake : Eddy PAELINCKX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Eric Van Der Mussele en Yolanda Van Den Bosch
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Stoopstraat 1/10
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frank Van Leemput
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Molenstraat 53

tegen :

1. het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Peeters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 april 2012, strekt tot de
nietigverklaring van (1) “het besluit van het OCMW om op 18-3-2008 Eddy
Paelinckx ambtshalve te ontslaan” en (2) “de goedkeuringsbeslissing van de
minister, waarbij hij het besluit van het OCMW van 18-3-2008 goedkeurde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 220.928 van 10 oktober 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De eerste verwerende partij en de tweede verwerende partij hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De eerste verwerende partij en de tweede verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 januari 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Katrien Vergauwen, die *loco* advocaat Tom Peeters verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 220.928 van 10 oktober 2012 over verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ wegens een gebrek aan afdoende motivering. Er is volgens verzoeker een gebrek aan onderzoek van de juistheid van de verweten tuchtfeiten. Voor de eerste verwerende partij en de tweede verwerende partij heeft verzoeker de feiten betwist en gesteld dat nader onderzoek via de politie uitsluitsel zou geven. Het was volgens hem niet verboden dat personeelsleden bij dezelfde leverancier als het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Antwerpen (hierna: het OCMW) persoonlijke aankopen deden. De eerste bestreden beslissing stelt enkel dat de betrokkene de aantijgingen niet ernstig betwist. Daar waar de Vlaamse minister het beroep aanvankelijk heeft ingewilligd, stelt de tweede bestreden beslissing thans dat “Ernst en Young een grondig onderzoek kon voeren in de boekhouding van Winsol”. Verzoeker stelt dat er allerminst een duidelijk verhaal en duidelijke zwaarwegende beschuldigingen ten zijnen aanzien zijn. Een onderzoek van de tuchtoverheid was noodzakelijk, gelet op de seponering van het strafdossier. Het

enige in aanmerking genomen feit uit het strafdossier betreft een aankoop van een elektrische deuropener waarvoor geen factuur is gevonden. Enkele andere (beperkte) aankopen bij Winsol vormen geen tuchtinbreuk omdat het nergens binnen het OCMW is bekendgemaakt, noch verboden was om privé bij Winsol te kopen indien dit geschiedt met factuur, en zelfs met de gebruikelijke kortingen zoals die ook voor andere derden gelden.

Beoordeling

5. In arrest nr. 220.928 van 10 oktober 2012 over verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen werd het eerste middel als volgt beoordeeld:

“6.2. Wat betreft het betoog van de verzoeker dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij de aantijgingen niet ernstig betwist, terwijl hij ze voor de tuchtoverheid heeft betwist en heeft betoogd dat een nader onderzoek via de politie uitsluitsel zou geven, moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing het volgende vermeldt:

‘(...)

Overwegende dat de verdediging ten eerste stelt dat de heer Eddy Paelinckx ontkent ooit enige PR ontvangen te hebben; dat deze ten tweede stelt dat de heer Eddy Paelinckx wel een codeklavier van 68,25 euro en een zender van 196,12 euro heeft besteld bij Winsol en ook heeft gekregen, maar dat er nooit een factuur is gekomen en daarom dus ook geen betaling en ten derde dat er in de loop van de jaren een aantal bestellingen bij Winsol zijn gedaan, zijn bekomen en ook betaald;

Overwegende dat de verdediging verwijst naar het verslag van de secretaris, meer bepaald naar de stelling van de secretaris dat een bestelling bij een leverancier van het OCMW een risico inhoudt; dat de verdediging stelt dat dit een kleine fout uitmaakt waarover geoordeeld zal moeten worden;

Overwegende dat de verdediging stelt dat alle andere aantijgingen ontkend worden door de heer Eddy Paelinckx;

Overwegende dat de verdediging stelt dat er in het dossier onvoldoende elementen aanwezig zijn om een tuchtsanctie uit te spreken; dat er nader onderzoek nodig is; dat dit nader onderzoek gebeurt door het parket; dat er na dit onderzoek slechts gepast geoordeeld kan worden;

Overwegende dat de verdediging stelt dat het onderzoek van Ernst & Young niet tegensprekelijk is en uit het onderzoek blijkt dat er nog bijkomend onderzoek nodig is;

Overwegende dat de verdediging stelt dat men rechtsgeldig kon beslissen over de preventieve schorsing, maar dat er wel onvoldoende bewijsmiddelen zijn om over een tuchtsanctie te kunnen oordelen; Overwegende dat de verdediging vraagt om het resultaat van het gerechtelijk onderzoek af te wachten en in ondergeschikte orde verzoekt om slechts een lichte disciplinaire straf op te leggen; (...)'.

Gelet op het voormelde, mist het middel, in zoverre wordt betoogd dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker de aantijgingen niet ernstig betwist, op het eerste gezicht, feitelijke grondslag.

6.3. In zoverre de verzoeker naar de seponering van het strafdossier verwijst en daaruit afleidt dat er geen afdoende feitelijke basis is voor een ontslag, dient vooreerst te worden vastgesteld dat wanneer de feiten betwist worden, de Raad van State niet als rechter in hoger beroep heeft uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan de tuchtsanctie ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd. Hij dient echter wel na te gaan of de tuchtoverheid naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is gekomen. Een tuchtstraf die op onbestaande of niet voldoende bewezen feiten is gegrond, is immers in rechte niet verantwoord.

De omstandigheid dat het openbaar ministerie de zaak heeft geseponeerd, betekent voorts niet dat de feiten als onbestaande moeten worden beschouwd en evenmin dat de beoordelingsbevoegdheid van de tuchtoverheid op het stuk van de strafmaat beperkt wordt. De eenvoudige verwijzing naar de beslissing tot seponering vormt derhalve, op het eerste gezicht, niet het bewijs dat de tuchtoverheid niet naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de tuchtfeiten is gekomen.

6.4. De verzoeker toont op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' aan.

Het eerste middel is niet ernstig."

6. Verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord geen argumenten met betrekking tot het eerste middel aan, die de zo-even aangehaalde beoordeling van dit middel alsnog vermogen te ontkrachten. In zijn laatste memorie, na een voor hem ongunstig auditoraatsverslag, doet hij dat evenmin. De Raad van State bevestigt deze beoordeling dan ook in het kader van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring en besluit, om de aangegeven redenen, dat het eerste middel niet gegrond is.

B. Tweede middel

Eerste middelonderdeel

7. In het eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Verzoeker betoogt dat hij voor het OCMW heeft aangevoerd dat een straf van ontslag voorbarig was en in strijd met zijn rechten. De eerste bestreden beslissing beperkt zich echter tot de stijlformule dat de betrokkene een zware deontologische fout heeft begaan die verdere professionele samenwerking onmogelijk maakt en dat op die basis een ontslag verantwoord is en de tweede bestreden beslissing zegt niets over de toegepaste strafmaat, niettegenstaande de verzoeker had ingeroepen dat de te weerhouden feiten de strafmaat niet verantwoorden. Voorts betoogt verzoeker dat niet met alle elementen en omstandigheden van het dossier rekening is gehouden. Verzoeker stelt in dit verband in het bijzonder en woordelijk wat volgt:

“Zo is niet rekening gehouden met:

- die niet verbonden zijn met precieze gegevens uit het strafdossier die de ernst van de feiten zouden kunnen illustreren,
- die geen gegevens bevatten over de ondergeschikte functie van verzoeker binnen de aankoopdienst;
- die geen gegevens bevat inzake de beperkte weerslag op dienst, en nog minder ten aanzien van het publiek,
- die geen gegevens bevatten omtrent de onberispelijke dienst van verzoeker en dit al jaren lang.”

Beoordeling

8. In arrest nr. 220.928 van 10 oktober 2012 over verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen werd het eerste onderdeel van het tweede middel als volgt beoordeeld:

“7.3. In zoverre de verzoeker in het eerste middelonderdeel aanvoert dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden en de bestreden beslissingen de toegepaste strafmaat niet motiveren en slechts stijlformules bevatten, moet vooreerst worden vastgesteld dat door de tuchtoverheid over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf discretionair wordt geoordeeld en de Raad van State zich bij de beoordeling niet in de plaats van de tuchtoverheid vermag te stellen. Er kan slechts sprake zijn van de schending van het evenredigheidsbeginsel wanneer een beslissing, waarvan vastgesteld wordt dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat het ondenkbaar is dat enige andere zorgvuldige overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen.

7.4. De eerste bestreden beslissing motiveert de opgelegde sanctie als volgt :

‘ (...)

Overwegende dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn van oordeel is dat de heer Eddy Paelinckx vanuit zijn functie als werkleider algemene functie en verantwoordelijke voor het onderhoud van gebouwen binnen de sector Zuid, diende te weten dat het doen van private aankopen bij de firma Winsol, tevens leverancier aan het OCMW, grote risico's inhoudt;

Overwegende dat de heer Eddy Paelinckx vanuit zijn functie de behoefte aan leveringen vaststelt, contact opneemt met leveranciers en de administratie adviseert over de aangewezen leverancier; dat de heer Eddy Paelinckx, indien de bestelling minder bedroeg dan 5.500,00 euro en mits 3 leveranciers werden aangeschreven, zelf bestellingen kan plaatsen;

Overwegende dat de heer Eddy Paelinckx vanuit zijn functie als werkleider algemene functie en sectorverantwoordelijke de macht heeft om de firma Winsol naar voren te schuiven als favoriete leverancier, wat hem zeer kwetsbaar maakt voor omkoping/bevoordeling; dat hij vanuit zijn functie een belangrijke schakel is bij de keuze van leverancier doordat hij de voorbereiding van het dossier doet en advies geeft over de meest geschikte leverancier; dat de minste inbreuk, hoe klein ook, het noodzakelijke vertrouwen in de heer Eddy Paelinckx als sectorverantwoordelijke schaadt; dat dit versterkt wordt door de vaststelling dat er zeer vaak wordt samengewerkt met de firma Winsol als leverancier;

Overwegende dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn dan ook van oordeel is dat de heer Eddy Paelinckx van deze positie misbruik heeft gemaakt om voordelen te ontvangen;

Overwegende dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn van oordeel is dat de heer Eddy Paelinckx vanuit zijn precaire positie als sectorverantwoordelijke de nodige stappen diende te ondernemen om een factuur te bekomen van de private bestellingen die hij deed bij de firma Winsol; dat nergens uit documenten blijkt dat hij deze inspanningen geleverd heeft;

Overwegende dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn, op basis van de documenten die werden toegevoegd aan het tuchtdossier, vaststelt dat er werd voorzien in een PR regeling ten gunste van de heer Eddy Paelinckx; dat PR staat voor public relations; dat dit aangetoond kan worden op basis

van het document met ordernummer 07/77/0253/5 van 14 april 2005; dat ordernummer 07/77/0253/5 van 14 april 2005 melding maakt van volgende bedragen: 52,06 euro + 103,00 euro + 150,00 euro + 133,00 euro. Dat er bij 150,00 euro 'PR' vermeld staat; dat de factuur van dit order, bestemd voor het OCMW, vermeldt dat de eolisbox 103,00 euro kost en dat er voor werk en verplaatsing 335,06 euro wordt aangerekend; dat hieruit blijkt dat er 150,00 euro PR wordt doorgerekend aan het OCMW; dat de naam van de heer Eddy Paelinckx voorkomt op dit document; dat deze documenten voor zich spreken; dat de heer Eddy Paelinckx het tegendeel niet kan bewijzen; Overwegende dat ordernummer 07/04/0339/4 van 15 oktober 2004 volgende opmerking bevat '10% voor aankoop materiaal E. Paelinckx'; dat dit document voor zich spreekt; dat de heer Eddy Paelinckx niet op geloofwaardige wijze het tegendeel kan beweren;

Overwegende dat uit de documenten uit het dossier blijkt dat de heer Eddy Paelinckx voordelen heeft gehaald uit zijn tewerkstelling binnen het departement logistiek, meer bepaald de afdeling Technische Onderhoud en Interventies, en dit op tweeërlei wijze, enerzijds via de PR- regeling en anderzijds via de voordeelregeling bij het doen van private aankopen; dat dit een inbreuk betreft op artikel 52 van het basisstatuut; dat artikel 52 van het basisstatuut bepaalt dat het de personeelsleden niet is toegestaan naar aanleiding of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening geschenken, fooien of voordelen te aanvaarden;

Overwegende dat deze praktijk blijkt uit de documenten die werden toegevoegd aan het dossier; dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn dan ook oordeelt dat de heer Eddy Paelinckx een zware deontologische fout heeft begaan die zijn geloofwaardigheid als ambtenaar aantast, en een verdere professionele samenwerking onmogelijk maakt;

Overwegende dat het OCMW geen kennis heeft van enig strafrechtelijk onderzoek, op basis waarvan de zaak zou moeten worden uitgesteld, zoals door de heer Paelinckx wordt gesuggereerd;

Overwegende dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn van oordeel is dat bovenvermelde argumentatie een ontslag van ambtswege verantwoordt; (...)'.

7.5. Krachtens artikel 53, § 3, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, oefent de minister, na hoger beroep tegen een goedkeurings- of niet-goedkeuringsbesluit van de deputatie, een goedkeuringstoezicht uit dat hem niet verplicht noch toestaat om in de plaats van het onder toezicht staande OCMW het hele tuchtonderzoek opnieuw te voeren en daarbij vast te stellen of de ten laste gelegde feiten bewezen zijn. Hij dient slechts na te gaan of het tuchtbesluit voor goedkeuring vatbaar is, dat wil zeggen of de raad voor maatschappelijk welzijn op grond van de voorhanden zijnde gegevens van de zaak naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de ten laste gelegde feiten voldoende bewezen voorkomen en de opgelegde tuchtsanctie wettigen. De formele motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vraagt van de toezichthoudende

overheid alleen dat ze in het toezichtsbesluit afdoende laat blijken waarom het kwestieuze tuchtbesluit haar goedkeuring verdient.

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

‘(...)

Overwegende dat verder in het tuchtbesluit wordt gesteld dat betrokkene zelf bestellingen plaatst indien deze minder dan 5.500,00 euro bedragen; dat erop gewezen wordt dat hij aldus favoriete leveranciers kan naar voren schuiven; dat erbij wordt opgemerkt dat wordt vastgesteld dat zeer vaak met de firma Winsol wordt samengewerkt;

Overwegende dat in het tuchtbesluit als overweging wordt vermeld dat de betrokkene vanuit zijn functie zeer kwetsbaar is voor omkoping en bevoordeling; dat de betrokkene had moeten weten dat het doen van private aankopen bij de firma Winsol, tevens leverancier aan het OCMW grote risico's inhoudt;

(...)

Overwegende dat de heer Eddy Paelinckx nalaat enig bewijs te leveren van zijn bewering dat hij om betaling heeft verzocht; dat het in elk geval onverstandig is dat betrokkene gratis materiaal ontving van een bedrijf dat levert aan het OCMW; dat het bovendien gaat om een firma die door betrokkene wordt bevoordeeld voor het uitvoeren van opdrachten bij het OCMW;

Overwegende dat de heer Eddy Paelinckx diende te weten dat het aanvaarden van dergelijke geschenken als een vorm van omkoping zou kunnen worden beschouwd; dat hij de afstandsbediening dan ook had kunnen terugbrengen of op zijn minst een brief of e-mail had kunnen versturen met het verzoek een factuur voor te leggen;

(...)

Overwegende dat is aangetoond dat het niet om een eenmalig feit gaat maar om veelvuldige misbruiken waarbij de heer Eddy Paelinckx zichzelf verrijkte door gratis goederen en diensten te ontvangen;

Overwegende dat de verdediging die aantijgingen op geen enkele manier heeft kunnen ontkrachten; dat de tenlasteleggingen correct, duidelijk en afdoende bewezen zijn;

(...)'.

7.6. Uit voormelde motivering blijkt dat de Vlaamse minister de zienswijze van de eerste verwerende partij bijtreedt. Rekening houdend met de omschreven functie-inhoud, die door de verzoeker in de loop van de tuchtprocedure niet werd ontkend, komt het de Raad van State op het eerste gezicht niet als kennelijk onredelijk voor dat het O.C.M.W. en de Vlaamse minister door daaraan zijn goedkeuring te verlenen van oordeel zijn dat de verzoeker ‘een zware deontologische fout heeft begaan die zijn geloofwaardigheid als ambtenaar aantast, en een verdere professionele samenwerking onmogelijk maakt’.

Het eerste middelenonderdeel is niet ernstig.”

9. Verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord geen argumenten met betrekking tot het eerste middelonderdeel aan, die de zo-even aangehaalde beoordeling van dit middel alsnog vermogen te ontkrachten. In zijn laatste memorie, na een voor hem ongunstig auditoraatsverslag, doet hij dat evenmin. De Raad van State bevestigt deze beoordeling dan ook in het kader van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring en besluit, om de aangegeven redenen, dat het eerste middelonderdeel niet gegrond is.

Tweede middelonderdeel

10. In het tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Hij verwijst in het bijzonder naar een op 1 september 2011 aan de Raad van State gerichte brief in de procedure gekend onder nr. A. 191.051/XIV-33.225, die hij in zijn middel citeert:

“De heer [G.D.] (inspecteur) was pas met pensioen toen de feiten aan het licht kwamen en het OCMW heeft zelfs geen actie ondernomen.

De heer [L.V.] (sectorhoofd centraal) die een paar maanden later met pensioen ging mocht die laatste maanden niet meer komen werken.

Het OCMW betaalde zijn loon verder tot aan zijn pensionering.

Er volgde geen actie van het OCMW

De heer [E.P.] (sectorhoofd centrum)

Zelfde toelichting als voor de heer [V.].

De heer [H.G.] (sectorhoofd noord)

De provincie vond ontslag van ambtswege te zwaar voor de vermoedelijke feiten.

Het OCMW diende een ander strafvoorstel te doen maar heeft geen actie meer ondernomen. De heer [G.] werd gemuteerd naar de stad Antwerpen.

Het OCMW heeft wel via de media laten weten dat de provincie sjoemelaars toelaat. De heer [G.] gaat nu vanaf 1 september met pensioen.”

Uit het voorgaande leidt verzoeker af dat hij ongelijk is behandeld. Verzoeker wijst er voorts op dat hij slechts op het derde niveau binnen de aankoopdienst enige beperkte bevoegdheid genoot, dat hij enkel bevoegd was in de afdeling onderhoud en geen enkele bevoegdheid had binnen de afdeling ontwikkeling.

Beoordeling

11.1. In het tweede middelenonderdeel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel daar hij tuchtrechtelijk is gesanctioneerd terwijl aan andere collega's sectorhoofden geen tuchtsanctie is opgelegd.

Van een schending van het gelijkheidsbeginsel is inzonderheid sprake wanneer in feite en in rechte gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, zonder dat daarvoor een objectieve verantwoording bestaat. Het behoort de verzoeker toe die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, om in zijn verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen waaruit die schending precies bestaat. Hij moet daarbij, in de eerste plaats, de vergelijkbaarheid aantonen van zijn eigen situatie met die van anderen en vervolgens aantonen waarom de verschillende behandeling daarvan een discriminatie uitmaakt.

Zoals hierna zal blijken, kan de situatie van verzoeker niet worden vergeleken met die van anderen of brengt verzoeker geen gegevens aan die een deugdelijke vergelijking mogelijk maken.

11.2. Wat G.D. betreft, die in tegenstelling tot verzoeker geen tuchtstraf zou hebben gekregen, geeft verzoeker zelf aan dat deze op het ogenblik dat de feiten aan het licht kwamen reeds met pensioen was. Aangezien G.D. geen personeelslid meer was van de eerste verwerende partij, kon deze laatste ten aanzien van betrokkene geen tuchtbevoegdheid meer uitoefenen.

11.3. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat L.V. en E.P., aan wie evenmin een tuchtsanctie opgelegd zou zijn geweest, op het ogenblik dat de feiten aan het licht kwamen “een paar maanden later” met pensioen zijn gegaan. Zij mochten volgens verzoeker “die laatste maanden niet meer komen werken”. Verzoeker maakt daarbij niet aannemelijk dat de eerste verwerende partij in die korte periode alsnog in de mogelijkheid was om een tuchtprocedure te voeren en

tijdig af te sluiten en bijgevolg zelfs materieel in staat was om voor de door verzoeker bedoelde gelijke behandeling te zorgen. Aldus toont verzoeker niet aan dat zijn situatie voldoende vergelijkbaar is met deze van L.V. en E.P.

11.4. Wat H.G. betreft, stelt de Raad van State vast dat het bestuur alleszins wél een tuchtprocedure had opgestart en een tuchtstraf had opgelegd, die evenwel naderhand ongedaan werd gemaakt door de toezichthoudende overheid. Verzoeker verwijt de verwerende partij vervolgens geen actie ondernomen te hebben tegen H.G., maar blijft in gebreke ook maar enig concreet gegeven aan te reiken dat enige deugdelijke vergelijking mogelijk maakt. Hij toont onvoldoende aan dat de situatie van H.G. waarmee hij zich vergelijkt, gelijk is aan de zijne. Het behoort niet aan de Raad van State om in de plaats van verzoeker de verschillende feitelijke situaties te onderzoeken en aldus zelf het middel te adstrueren. Het tweede middelonderdeel kan naderhand niet worden bijgesteld door een iets uitvoeriger uiteenzetting ervan in de memorie van wederantwoord of in de laatste memorie nu deze uiteenzetting reeds had kunnen worden gegeven in het verzoekschrift.

12. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 februari 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniel Moons,	staatsraad,
Bruno Seutin,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Hagendoren